

Marc Aureli Vila, nou delegat de l'Institut d'Estudis Catalans a la Societat Catalana de Geografia

El ple de l'Institut d'Estudis Catalans del 27 de novembre de 1989 aprovà, per unanimitat, la proposta de la Secció de Filosofia i Ciències Socials de designar el membre de l'esmentada secció, el professor Marc Aureli Vila i Comaposada, delegat de la Institució a la Societat Catalana de Geografia.

Per diversos motius, entre els quals no és estranya la profunda reorganització experimentada per l'Institut aquests darrers temps, des de la mort de Josep Iglésies i Fort, a mitjan novembre de 1987, no havia estat nomenat un delegat de l'Institut d'Estudis Catalans a la Societat Catalana de Geografia.

Per això, es va considerar que era una bona notícia la designació d'un delegat nou, ja que a través d'aquesta figura es fa més efectiu el lligam de la Societat filial amb l'Institut. A més, el delegat elegit ni de bon tros es pot considerar un nouvingut.

En la relació dels afiliats a la Societat Catalana de Geografia figura Marc Aureli Vila com ingressat a la mateixa el 1935 o sigui, en constituir-se la Societat. Per tant, com es diu, no és un estrany a la Societat.

Nascut a Barcelona el 1908, Marc Aureli Vila, en ingressar als Estudis Normals de la Mancomunitat de Catalunya optà, com assignatura d'especialització, la de geografia. Fou alumne del geòleg doctor Jaume Marcet i Riba.

Clausurats els Estudis Normals durant la Dictadura de Primo de Ribera, féu el batxillerat universitari en lletres i, a continuació, els estudis de la llicenciatura de Dret a la Universitat Autònoma de Barcelona. Anys més tard, es doctorà a Colòmbia.

Un any abans d'esdevenir advocat, entrà a la Societat Catalana de Geografia. Durant els seus anys d'estudiant universitari dictà classes de geografia a l'Escola del Treball i a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, ensems que recorria els espais geogràfics de Catalunya, ja fos pel seu compte, ja fos acompanyant el seu pare el geògraf Pau Vila.

Durant la guerra del 1936-1939, hagué de concertar la seva funció d'oficial del cos jurídic, amb l'assessorament als alts comanaments de les unitats republicanes per assumptes referents a la geografia catalana relacionada amb les activitats militars.

Més tard, a Veneçuela, on hagué de traslladar-se exiliat, després del seu pas per Colòmbia, la seva dedicació a la geografia ja fou total. Recorregué les terres veneçolanes durant més de trenta-cinc anys, fent-ne una geografia en 24 volums i un elevat nombre d'altres treballs en els quals predominen les temàtiques geoeconòmiques i geohistòriques. La seva *Geografia de Venezuela*, editada per la Fundación Eugenio Mendoza fou, durant molts anys, text oficial de batxillerat i dels estudis de magisteri. Nombroses monografies de temàtica diversa complementen la seva feina referent a Veneçuela.

L'afany de ser útil al país que l'acollí no li féu oblidar les arrels catalanes i, des de

Veneçuela, treballà en la recerca de les relacions que en temps passats existiren entre els catalans i els habitants de les terres del Carib: estudis sobre els caputxins a la Guaiana els segles XVII i XVIII; sobre el general català Josep Sardà, pròcer de la guerra d'Independència; sobre els catalans a l'obra de Humboldt, etc.

De nou residenciat a Catalunya, en 1978, prosseguí col·laborant en estudis de la geografia veneçolana. Prengué part en seminaris i col·loquis de la seva especialitat i fou designat membre d'acadèmies i entitats científiques americanes. Durant vint-i-un anys fou cap de la Unidad de Geografía de la Corporación Venezolana de Fomento.

En el camp de la docència, ha estat durant més de trenta anys professor a la Universidad Central de Venezuela i a la Universidad Andrés Bello de Caracas: d'ambdues, avui és professor emèrit. Les matèries que ensenyà foren les de Geografia Econòmica General, de Geografia Econòmica de Veneçuela i la de Geohistòria d'Amèrica. D'aquesta última, en fou el creador de la càtedra. Dictà cursos relacionats amb la geografia veneçolana a la Escuela Superior de Guerra de Venezuela.

Complerts els setanta anys i de nou a Catalunya, connectà de ple amb la seva geografia i publicà diversitat de treballs.

Per la seva condició de parlamentari, prengué part molt activa en la preparació de les lleis d'ordenament del territori aprovades el març-abril de l'any 1987.

De la tasca de Marc Aureli Vila com a delegat de l'Institut d'Estudis Catalans, del seu tarannà franc i liberal i de la seva confiança en el diàleg i l'acord, cal esperar-ne resultats profitosos per a la labor de la Societat Catalana de geografia en aquesta època de traspàs i d'afermament.